

Ideaaltypen

Een goede buur is beter dan een verre vriend. Die verre vriend uit Washington heeft trouwens gezegd dat hij meer naar de regio van de Stille Oceaan, naar China en India moet gaan kijken. Goede burenen hebben we gelukkig ook: Duitsland, België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Met de eerste drie zijn we hecht verknoopt in de Europese Unie. Het Verenigd Koninkrijk heeft de Europese Unie helaas verlaten. Ik denk dat ze daar zelf de meeste spijt van hebben.

'Vijftig jaar amfibische samenwerking tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk (...) heeft niet alleen waarde voor de veiligheid, maar ook voor de nauwe band tussen de landen die zij verdedigen'

Prof. dr. Theo Brinkel is KVMO hoogleraar Militair-maatschappelijke studies aan de Universiteit Leiden.

Toch hebben we veel aan Londen te danken. Op de eerste plaats onze vrijheid. Toen het Europese vasteland door Hitlers troepen bezet was, toen Stalin het met Duitsland op een akkoordje had gegooid, zijn die insulaire zonderlingen op hun eentje doorgegaan. Uiteindelijk is Amerika hen en ons te hulp gekomen, maar zonder de Britten zou Washington dat misschien niet gedaan hebben. De speciale relatie tussen het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten is ook in ons belang. Ondertussen genoot de Nederlandse regering tijdens de Duitse bezetting gedurende vijf jaar Londense gastvrijheid. Het is in ieder geval fijn een buur te hebben die zo standvastig is.

Aan de andere kant: het was toch ook wel een uitkomst voor de Engelsen dat wij zo goed waren hen in de zeventiende eeuw een koning te leveren in de persoon van Willem III.

Een goede verstandhouding met de burenen verdient stelselmatig onderhoud. Nederland en Groot-Brittannië onderhouden intensieve contacten: cultureel, economisch, politiek en zeker ook militair. Cultureel, omdat we een lange op de zee georiënteerde geschiedenis delen als concurrenten en als gelijkgezinden. Economisch, omdat we onderling veel handeldrijven. Denk aan Shell en Unilever. Politiek, omdat het staatsbestel van beide landen veel overeenkomsten vertoont. Het Nederlandse Koninklijk Huis zal dan ook op 6 mei met een zware vertegenwoordiging bij de kroningsplechtigheid van Charles III aanwezig zijn. En militair, omdat we binnen de NAVO nauw samenwerken en eigenlijk dezelfde veiligheidsbelangen hebben en dezelfde waarden delen.

Wat militairen doen is deels diplomatie. Militair Attachés doen dat werk direct. Daarover verschijnt in mei een mooie bundel bij de Marine Corps University Press, 'Boots and Suits; Historical Cases and Contemporary Lessons in Military Diplomacy', waar ook de Nederlandse auteurs Han Bouwmeester, Mirjam Grandia en Hester Postma aan hebben meegewerkt). Maar alle vormen van militaire samenwerking hebben een diplomatiek karakter. Vijftig jaar amfibische samenwerking tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk, tussen het Korps Mariniers en de *Royal Marines* heeft dan ook niet alleen waarde voor de veiligheid, maar ook voor de nauwe band tussen de landen die zij verdedigen.

Laten we eerlijk zijn: die band heeft een knauw gekregen door het Britse besluit de EU te verlaten. Nederland heeft in diezelfde tijd ook een *faux pas* gemaakt door in een referendum tegen het handelsverdrag met Oekraïne te stemmen. We mogen er rustig van uitgaan dat Poetin dat ging uitleggen als Europese verdeeldheid en zwakte. Inmiddels liggen die volksraadplegingen alweer jaren achter ons. De betrekkingen tussen Groot-Brittannië en de Europese Unie zijn zich wat gaan settelen. Alle reden dus om vijftig jaar amfibische samenwerking te vieren en aan te grijpen voor een nieuwe, sterke en hartelijke relatie tussen Nederland en zijn goede buur.